

עבודת השם

פירוש "פנחס"

לכם את אליהו הנביא והשיב לב אבות על בנים. וכן אתן שלום בין ד' יסודות גופו. שכן ד' יסודות יש בו באדם, והם יסוד העפר, והאש, והאוויר והמים. וכל זמן שאותם ד' היסודות שרויים בשלום, אין יסוד אחד מתגבר על חברו, הוא בריא ושלם. אבל אם אין אחדות ביניהם אלא מחלוקת, שהאחד רוצה להתגבר על חברו, אז נחלה האדם והוא עלול למות. וזהו שאומר הקב"ה לפנחס: הנני נתן לך את בריתי שלום, שאשכין שלום ואחדות בין יסודות גופו. ובכך לא ימות אלא יחיה לעולם. וכן היה, שנשאר בחיים לעולם, שפנחס הוא אליהו. ועוד אמר הקב"ה למשה: והייתה לו ולדורו אחריו ברית כהונת עולם וגו', זה שביישוהו השבטים וקראו לו בן פוטי, בן זה שפיטם עגלים לע"ז, אני מייחס אותו שיהיה ראשון לשושלת כהנים גדולים. וכך היה, שרוב הכהנים הגדולים שהיו בבית ראשון ובבית השני יהיו מזרע של פנחס, בשכר זה שקנא את קנאת ה' צבאות, וגרם לכך שנשלח עונם של ישראל, וכן היה עתיד להיות תמיד שמזרעו הוא הכהן הגדול יכפר על ישראל.

"וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה, אֲשֶׁר הָפֵךְ אֶת-הַמִּדְיָנִית-זִמְרִי, בֶּן-סֵלֹוֹא: ..." (פנחס כה"ג) עכשיו מודיע לנו הכתוב מי היה האיש שבא על המדינית שהרגו פנחס. לי שלא הזכיר הכתוב בפרשה הקודמת מי היה. אלא נאמר סתם והנה איש מבני ישראל וגו', אבל עכשיו שהזכיר הכתוב את פנחס לשבחו, על שקידש את השם, בא לגנות את הרשע, לאמור, נשיא בישראל לא נרתע מלעשות עוון זה. ועוד בא הכתוב לומר שפנחס לא פגע בסתם אדם, אלא באיש חשוב שהיה נשיא שבט שלם, וכאילו הרג כל השבט, ומי"מ לא נרתע ממעשהו. וכן פירש הכתוב מי הייתה האישה שהרג: הלא היא כזבי בת צור, היינו בתו של מלך, ועד כמה שנאו המדיינים את ישראל שהפקירו בת מלכם לעשותה זונה ובלבד להחטיא את ישראל. ועוד בא הכתוב לשבח את פנחס שהרג בת מלך, והיינו כאילו הרג אומה שלמה, ומי"מ לא נרתע מלעשות כן. ועוד בא הכתוב להודיענו בזה שנאמר ושם איש ישראל המוכה וגו' שבוזה שנהרג האיש לא נתכפר לו עונו אלא את המדינית הוא נשאר דבוק בה גם בעולם הבא ושם יקבל עונשו. שכל הבוועל ארמית הוא נדבק בה ככלב ולא נפטר ממנה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב (מעם לועז).

"צו את בני ישראל, ואמרת אליהם: את-קרבני לחמי לאשי...." (פנחס כה, ב) בפרשיות אלו הודיע הקב"ה למשה איזה קורבנות יביאו בכל יום וביום השבת ובכל ר"ח והקורבנות של כל מועד כיצד יהיו בשעה שיכנסו לארץ

"פִּינְחָס בֶּן-אֱלֶעָזָר בְּדֹאֲהָרָן הַכֹּהֵן, הָשִׁיב אֶת-חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, בְּקִנְאוֹ אֶת-קִנְאָתִי..." (פנחס כה"א) ואמרו חז"ל בקנאו את קנאתי שתי קנאות שהיו לפנחס, כאן במעשה זמרי, ומכיוון שפנחס הוא אליהו, ובאליהו נאמר במעשה אחאב (מ"ב י"ט י') ויאמר קנא קנאתי לה' אלוהי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל וכו', וכבר אמרו חז"ל שאליהו נענש על אשר אמר כי עזבו בריתך בני ישראל, ואמר הקב"ה הפה שאמר עזבו בריתך הוא יבוא ויעיד שבני ישראל שומרים ומקיימים את הברית בינם לבין הקב"ה, כי אין הקב"ה חפץ שילמדו קטגוריה על בניו, וכבר אמרו חז"ל שהעונש בזה לאליהו היה שהוא צריך להתחלק לכמה ניצוצות של בחינת אליהו ולהיות נוכח בכל ברית וברית, ובשכר קנאה זו זכו בני ישראל לכפרה, שנאמר ויכפר על בני ישראל, כמובא בחז"ל שאמר לו אליהו להקב"ה כיצד אוכל ללכת ולהיות נוכח בכל ברית וברית, שמא יש שם אנשים דלא מעלי ואין אני יכול לסובלם בעוברים על דבר ה', על זה אמר לו הקב"ה בשבילך אני מכפר להם, וזהו שאמר בקנאו את קנאתי ויכפר על בני ישראל, ובוודאי שצריך לומר שהכפרה הזו מועילה כאשר האדם מתעורר בתשובה באותו מעמד, ואז יש כוח בהתעוררות זו לקבל את האדם בתשובה ולכפר על מעשיו הלא טובים שעשה. (וידבר יוסף).

"לָכֵן, אָמַר: הֲנִי נָתַן לְךָ אֶת-בְּרִיתִי, שְׁלוֹם. כֵּן אָמַר הֲנִי נָתַן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם." (פנחס כה"ב) כפי שאני נתן רוב שלום על פנחס ואני אומר לו חן חן על כך. ואני משלם לו שכר טוב על שמסר נפשו על כבוד, ומפני שהוא גרם להטיל שלום ביני ובין ישראל בעולם הזה, הוא עתיד להיות אליהו הנביא ולשים שלום ביני ובין ישראל. והוא יהיה השליח לביאת המשיח כי שאומר הכתוב: הנני שולח

19:26	כניסת השבת
20:30	צאת השבת
19:47	שקיעה
20:59	ר. תם
5:50	הנץ

הפטרות: י"ז תמוז ה'תשפ"ב

בניד שישמעו בקולי ובוודאי אנהג בהם יפה. אף משה כשעמד להסתלק מן העולם ביקש מאת הקב"ה יפקוד אל אלוהי הרוחות לכל בשר וגו' שיעמיד עליהם פרנס טוב, אמר לו הקב"ה צו את בני ישראל וגו' ר"ל, וכי לי אתה צריך לבקש על כך, אמור לבניי שיחלקו לי כבוד ואל יעבדו ע"ז וממילא אנהג בהם יפה (מעם לועז)

ויבנה בית המקדש. ולמה נסמכה פרשת הקורבנות למותו של משה, להודיענו שכל זמן שהיה משה קיים לא היו ישראל צריכים לקורבנות, שהיה די בזכותו של משה להגן עליהם במקום הקורבנות, אבל עכשיו שהגיעה שעתו של משה להסתלק מן העולם, ולא יישאר מי שיגן עליהם, ציווה הקב"ה למשה על הקורבנות שיגנו עליהם. שהקב"ה ציווה לנו על הקורבנות מאהבתו שאוהב אותנו, ובפרט מצוה זו של קרבן תמיד שיהיה רפואה לעונותינו. ולכן כל מי שהיה דר בירושלים לא היה בידו עוון, שתמיד של שחר היה מכפר על עונות של לילה ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עבירות שעשה אדם במשך היום. ויש אומרים עוד רמז למה נסמכה פרשה זו לעניין מותו של משה, שאמר הקב"ה למשה: למה אתה מבקש ממני שאמנה מנהיג על הציבור, צוה להם אתה. משל לאשת מלך שעמדה להסתלק מן העולם. בקשה מן המלך שינהג עם בניה בטוב ולא יכאיבם בדברים קשים. אמר לה המלך וכי לי את צריכה לצוות על כך. צווי על

"ובחדש הראשון, בארבעה עשר יום-לחדש: פסח, לה'."
(פנחס כח"ט) אחרי שצונו הכתוב אודות הקורבנות של כל יום ושל שבת ושל ר"ח מודיענו כאן דיני קורבנות המועדים. ופתח בקורבנות הפסח, שהוא היום טוב הראשון שנצטוו עליו ישראל. ובחדש הראשון שהוא חודש ניסן בארבעה עשר יום לחדש פסח לה' אז יש להקריב קרבן פסח כפי ובחמישה עשר יום לחדש הזה וגו', מלבד עולת הבקר וגו'. כל זה מלבד העולה שצריכים להקריב כל יום. וביום השביעי מקרא קדש וגו', שהותר רק מלאכת אוכל נפש ובאמצע חול המועד.

סיפור בהמשכים
"הדבקות שהכריעה" חלק ב.

מצוה: עסקיו של החותן התמוטטו, והאבך נאלץ לצאת לעולם המסחר... **המשך:** האבך ראה בכך התגשמות ברכתו של הרבי. הוא חזר לביתו, ארז את מיטלטליו ונסע עם בני-משפחתו אל הכפר. בבואו אל הפונדק המיועד התאספו סביבו תושבי הכפר ויעצו לו שלא יכניס את רגלו לפונדק הזה. "השכנים של הפונדק הם מכשפים גדולים, ועד היום כל מי שניסה להיכנס לפונדק מת בתוך שנה אחת, או שאשתו ומי מילדיו מתו. ראה הוזהרת!", לחשו באוזנו. אולם החסיד ענה כי בא לכאן בהנחיית רבו, ואינו חושש. בשבועות הראשונים ראה החסיד הצלחה בלתי-רגילה, אולם פתאום החל לחוש כאבים עזים ברגליו. מצבו החמיר והלך, עד שבקושי היה יכול ללכת. הוא גם חש חולשה גוברת, והבין כי יד המכשפים השכנים בדבר. בכוחותיו האחרונים נסע אל הרבי. הוא הגיע ללאדי בערב שבת פרשת בלק. לתפילת ליל שבת לא היה בכוחו ללכת. בבוקר אור את כל כוחותיו, וצעד בכבודות אל בית-מדרשו של הרבי. הוא נכנס לבית-המדרש באמצע התפילה וישב בפניה צדדית. בעל התניא היה הקורא בתורה, אך מעולם לא התערב בהזמנת הקרואים לעלייה לתורה. הפעם, כאשר הגיעו 'לחמישי', פנה הרבי אל הגבאי וביקש לקרוא לפלוני בן-פלוני. זה היה, כמובן, מיודענו האבך. עלה האבך לתורה והרבי החל לקרוא בדבקות נפלאה ובהתלהבות מיוחדת. כשהגיע אל הפסוק "כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל", הרים את ראשו למעלה, פניו השתנו ונעשו כלפיד אש ועיניו בערו. הוא קרא את הפסוק כמה וכמה פעמים בדבקות עצומה. כל הקהל נבהל, כי לא ראה כדבר הזה. עוד בטרם יצאה השבת הרגיש האבך כי כוחותיו חוזרים אליו. במוצאי השבת נכנס 'ליחידות' וסיפר על קורותיו. "אין לך לדאוג כלל", אמר לו הרבי. "תהיה בריא ושלם, כי לא נחש ביעקב". ושוב נכנס הרבי לאווירת דבקות, וחזר כמה וכמה פעמים על הפסוק. יצא האבך לשוב אל ביתו, ומיד בהיכנסו אל הכפר פגשו אותו כמה יהודים בני הכפר ושאלוהו בהתרגשות אם שמע את החדשות האחרונות. הם סיפרו כי המכשפים מתו פתאום מיתה חטופה בלי כל סיבה נראית לעין. שאל האבך מתי קרה הדבר. "בשבת בבוקר", השיבו. עוד בירור העלה כי הדבר התרחש בדיוק באותה שעה שבה קרא הרבי בתורה ואמר בדבקות את הפסוק "כי לא נחש ביעקב"... מספר הסיפור, רבי יעקב קינד, כותב בספרו 'סיפורים נוראים', כי כאשר נודמן לדיסנה, העיר הסמוכה לאותו כפר, מצא כי הסיפור ידוע שם. התושבים אף הכירו היטב את החסיד, שנהפך לעשיר נכבד והוסיף לעסוק בתורה ובעבודת ה'. **סוף!**

פנית ההלכות
"סימן של - דיני יולדת בשבת"
ע"פ ילקוט יוסף כ"ד

ד. כל הנוסעים בשבת לצורך פיקוח נפש, ובכללם יולדת הנוסעת לבית החולים, יקפידו שלא להיכנס למכונת דרך דלת שנרלקת נורה עם פתיחתה. ואדם שיודע מערב שבת שיתכן ויצטרך לנסוע ברכבו בשבת עבור יולדת או חולה שיש בו סכנה, נכון שידאג לסדר מערב שבת שהאור לא ידלק עם פתיחת הדלת. (וכונן שיסיר את המנורה מהרכב). (ילקוט יוסף שבת ד ע"מ רצ"ד)

ה. הדבר ברור שכל מה שהתירו ליולדת לנסוע ברכב בשבת, הוא דווקא אם בית החולים רחוק ממקום מגוריה, ואי אפשר לה ללכת ברגל, או שיש לחשוש שמא בהמשך הדרך היולדת תיקלע לחשש סכנה, אבל אם האישה מסכימה להירשם בבית חולים הקרוב לביתה כדי שאם תלד בשבת תוכל ללכת לשם ברגל, בוודאי דעדיף טפי. (ילקוט יוסף שבת כ"ד ד' עמוד רצ"ה)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
חיה שורחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.ase@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת,דרשו,ועוד...